

Panium – Nummer nitton

De stora: Antiochos, Konstantin och den siste presidenten

Jeff Pippenger

2026-03-01

Nyckeln till att rätt dela verserna tio till sexton i Daniel elva återfinns i de grundläggande profetiska tillämpningar som användes för över trettio år sedan, år 1996, när tidskriften *The Time of the End* publicerades. Trettio år senare har Herren uppenbarat att ännu ett profetiskt budskap skall formaliseras, såsom det milleritiska budskapet formaliserades år 1831. I dessa trettio årens omega-historia framställs det budskap som skall formaliseras som en rättelse av ett tidigare budskap om islam, såsom detta representeras av Josiah Litch, och även som ett rättat budskap om den stängda dörren, såsom detta representeras av Samuel Snow, vilket är symbolen för liknelsen om de tio jungfrurna. Ett budskap om islam, åtföljt av en varning om nådatidens fortskridande stängda dörrar, medan Kristus fullbordar sitt domsverk, skall förkunnas. Budskapet är tvåfaldigt och innefattar en inre och en yttre linje, vilka i sin tur representerar de två första stegen i den prövningsprocess i tre steg som alltid inträffar när en profetia förseglas upp, såsom i Jesu Kristi uppenbarelse den 31 december 2023.

Tidskrift *Time of the End* innehåller den grundläggande översikten över Amerikas framtid såsom den framställs i de sista sex verserna i Daniel elva, vilka förseglades upp vid ändens tid år 1989. Tidskriften har funnits i det offentliga arkivet i trettio år, och ingen såg att ett huvudtema i tidskriften var den religiösa striden mellan kommunismen och kyrkorna under katolicismens inflytande, särskilt i Ukraina. Den religiösa striden från perioden 1989 förklarar sammanhanget för Putins religiösa undergång, sådan den framställs genom Ptolemaios och Ussia i det uppror som de båda visade i templet i Jerusalem. Templet i Jerusalem var Ussias tempel, inte Ptolemaios tempel. Både Putin och Zelenskyj vanhelgar samma tempel på två olika sätt: den ene som en egyptier och den andre som en jude.

Den kyrka som år 1989 kämpade mot kungen i söder var den katolska kyrkan. Och varför skulle den inte göra det? Frankrikes ateism tillfogade kungen i norr det dödliga såret år 1798, så varför skulle inte påvedömet vedergälla ateismens utdragna förföljelse av den katolska kyrkan, särskilt i Ukraina? Än mer betydelsefullt är att detta tydliga vittnesbörd om Ukraina kom från en publikation år 1996, som hänvisade till de sekulära historikerna beträffande 1989 års historia. Nu när Herren bryter sigillet över den dolda historien i vers fyrtio, har Han pekat på kampen mellan två ortodoxa kyrkor för att tillhandahålla det profetiska och historiska sammanhanget för slaget vid Rafia och dess efterspel, och Han hade redan införlivat de nödvändiga insikterna i tidskriften *The Time of the End*, som publicerades för trettio år sedan.

Napoleons fall sammanfaller med Lenins, Stalins och Sovjetunionens systems fortskridande fall. När det profetiska sydriket flyttade sin huvudstad till Ryssland inträffade två stora revolutioner år 1917. Den första är den så kallade ryska revolutionen, då tsaren störtades, och därefter följde samma år bolsjevikrevolutionen, vilken ledde till inbördeskriget från 1917 till 1922. År 1922

bildades Sovjetunionen.

Rysslands början som den andlige kungen i söder utgjorde en tvåstegsrevolution som ledde till inbördeskrig och därefter till bildandet av en konfederation av länder. Sovjetunionens sammanbrott skedde också i två steg, med början i rivningen av Berlinmuren den 9 november 1989, vilket sedan ledde till Sovjetunionens upplösning den 31 december 1991. Som Rysslands siste härskare, kungen i söder, förebildades Vladimir Putin av den förste ryske härskaren – Vladimir Lenin.

Vladimir betyder ”en stor ledare” och Putin betyder ”vägen”. Lenin betyder ”en stor flod”, men Vladimir Lenin valde namnet Lenin för att dölja sitt verkliga namn, som var Vladimir Iljitj Uljanov. Iljitj betyder ”Elias son”, och Uljanov betyder ”Elias ungdomlige son”.

Den store ryske ledaren på färden, i den historia som representeras av slaget vid Rafia år 217 f.Kr., förebildades av Rysslands förste ledare, som såsom Vladimir Lenin var den store ledaren för den mäktiga floden, men som dolde sitt namn. Ett namn är en symbol för karaktär, och att Vladimir dolde sina två namn representerar en karaktär som valde en stor flod av politiskt tänkande framför en karaktär som representeras av Elia, vilket betyder ”Gud är Jehova.” Ateismens rot är förnekandet av Gud, och ateismen är ett främsta kännetecken hos kungen i söder. Lenins andra och tredje förnamn framhäver Elia och hans son, och slutet för Ryssland som kungen i söder representeras av Ptolemaios IV, som segrade i slaget vid Rafia, men när Antiochos återvände år 200 f.Kr. vid slaget vid Panion var då Ptolemaios’ femåriga son den som regerade. Lenins två ursprungliga namn identifierar Elia och hans son och står i överensstämmelse med Ptolemaios och hans son. Elia och budskapet till hans barn förekommer i de yttersta dagarna, strax före ”Herrens stora och fruktansvärda dag”; vilket också är där slagen vid Rafia och Panion är förlagda.

Se, jag skall sända er profeten Elia, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte kommer och slår landet med förbannelse. Malaki 4:5, 6.

Ussias och Ptolemaios vittnesbörd sammanfaller i vers elva i Daniel elva, och Ussia levde i elva år efter sitt uppror och sin spetälska; medan Ptolemaios regerade sammanlagt sjutton år, vilket är samma antal år som mellan slagen i vers elva och vers femton. Den 250-åriga profetian som började 457 f.Kr. slutade 207 f.Kr. mitt emellan dessa två slag; tio år efter Rafia och sju år före Panium. Ptolemaios IV:s regering började 221 f.Kr., och han dog 204 f.Kr., så Ptolemaios sjutton år är inte samma linje som de sjutton åren från Rafia till Panium. Inte heller är de samma sjutton år som representeras av avslutningen på den 250-åriga profetian som börjar med Nero år 64 och slutar år 313. Från 313 till den första söndagslagen år 321 är det åtta år, och nio år senare, år 330, delade Konstantin riket i öst och väst.

I den allra närmaste framtiden kommer Putin och Ryssland att besegra Ukraina, och Ptolemaios’ och Ussias fotspår kommer att börja upprepas i den historia som representeras av vers tolv. De två bibliska vittnena placerar den slutliga krisen för Putin i en kris mellan kyrka och stat. Deras uppror tog sig uttryck i templet i Jerusalem och identifierar därmed Ussias tempel och religion som den profetiska referenspunktens utgångspunkt.

Zelenskyj, vars namn betyder ”grön”, är marionetten för Europeiska unionens och Förenta nationernas globalistiska byråkrater, vilkas globalistiska agenda träffande representeras av den gröna politiska rörelsen som tillber moder jord. Det är passande att Zelenskyj var skådespelare, ty han är uppenbart en ställföreträdare för andra makter, och betydelsen av hans namn, ”grön”, identifierar den politiska filosofi som styr hans rörelser på den mänskliga historiens schackbräde. Schack matt väntar Zelenskyj alldeles runt hörnet.

I denna avslutande historia kommer Ussias och Ptolemaios uppror återigen att utspelas, men Ptolemaios (Putin) dog fyra år före slaget vid Panion, och den siste härskaren över kungen i söder representeras av ett femårigt barn som hanteras av en rad korrumperade och inkompetenta regenter.

Ptolemaios V var endast omkring 5–6 år gammal när han besteg tronen år 204 f.Kr. (efter sin fars mystiska död), och det ptolemaiska riket lamslogs under hans regering av en rad inkompetenta eller korrumperade regentskap. Det första regentskapet varade från 204 till 202 f.Kr., efter att Ptolemaios IV:s död hade hemlighållits och hans mor Arsinoe III mördats. Hovgunstlingarna Sosibios, en mångårig minister under Ptolemaios IV, och Agathokles, brodern till Ptolemaios IV:s älskarinna Agathokleia, utropade sig själva till regenter. De förfälskade eller lade fram ett testamente som gjorde dem till förmyndare, satte den unge kungen under Agathokleias och hennes familjs vård och rensade ut potentiella rivaler. Sosibios skötte en stor del av den tidiga förvaltningen.

En förändring inträffade omkring 202 f.Kr., då Agathokles blev den dominerande regenten, men var allmänt hatad för sitt utsvävande leverne och sitt vanstyre. Ett folkligt uppror i Alexandria ledde till att han brutalt lynchades av en folkmassa, med den unge kungen som nominellt samtyckande. De efterföljande regenterna var Tlepolemos, ståthållare i Pelusion, och därefter Aristomenes. Vid tiden för slaget vid Panion år 200 f.Kr. stod riket under denna växlande följd av regenter och hovrådgivare.

I slaget vid Panium leddes de ptolemeiska styrkorna i fält av generalen Skopas från Aitolien, en legosoldatsbefälhavare som utnämnts under förmyndarregeringen, inte av Ptolemaios V själv. Den unge kungen hade ingen verklig kontroll – besluten, den militära strategin och rikets övergripande svaghet härrörde från förmyndarnas handlingsförlamning, inre uppror (såsom de inhemska egyptiska resningarna) och hovintriger. Denna instabilitet gjorde det möjligt för Antiochos III den store att avgörande besegra Skopas vid Panium och lägga Koilesyrien, däribland Judeen, under sig, varigenom området för alltid undandrogs ptolemeisk kontroll.

Historiker diskuterar sannolikheten att Ptolemaios IV:s död skedde genom förgiftning, vilket också ingår i de historiska spekulationerna rörande Vladimir Lenin, Josef Stalin samt sydens drottning, Kleopatra. Putin segrar i kriget i Ukraina, men därefter börjar hans undergång med hans önskan att återupprätta det kontrollerande förhållande som Sovjetunionen tidigare hade till den ukrainska kyrkan, vilket, när det avlägsnades 1989, var symbolen för nordens konungs seger över sydens konung.

Ukraina är den östslaviska ortodoxins vagga. Vladimir den stores dop ägde rum år 988 i Kyiv. Moskva gjorde senare anspråk på titeln ”det tredje Rom” efter Konstantinopels fall och positionerade sig som den rättmätige arvtagaren och andlige beskyddaren av alla ryska landområden, däribland Ukraina som sitt ”kanoniska territorium”.

Moskvas patriarkat har alltid betraktat Ukraina som andligt oskiljbart från Ryssland under mottot ”Ett folk, en tro”, en fras som Putin själv upprepade gånger har använt. Ukraina, särskilt sedan 2014/2022, ser i allt högre grad Moskvas överinseende som kolonial och imperial dominans snarare än sant andligt moderskap. Per februari 2026 finns det två konkurrerande ortodoxa strukturer. Den ena är Ortodoxa kyrkan i Ukraina, som sedan 2019 har varit oberoende under den ekumeniske patriarken Bartholomeus av Konstantinopel. I Kyiv betraktas Ortodoxa kyrkan i Ukraina som den verkligt nationella kyrkan.

Läsare, tag er i akt: den Ortodoxa kyrkan i Ukraina är en annan kyrka än den ukrainska ortodoxa kyrkan. Den ukrainska ortodoxa kyrkan är knuten till Rysslands ortodoxa kyrka, och av denna anledning har Zelenskyj angripit den. Vatikanen motsätter sig de angrepp från Zelenskyj som redan pågår, men Putins uppror i vers tolv följer på hans seger vid Rafia och ligger ännu i framtiden.

Den ukrainska ortodoxa kyrkan var historiskt knuten till Moskvapatriarkatet. I efterdyningarna av invasionen 2022 förklarade den ukrainska ortodoxa kyrkan i maj 2022 full autonomi, men ukrainska statliga utredningar (DESS) har upprepade gånger hävdade att den alltså förblir kanoniskt och rättsligt ansluten till Moskva. Ukraina antog i augusti 2024 en lag (undertecknad av Zelenskyj) som förbjuder varje religiöst samfund som är knutet till den rysk-ortodoxa kyrkan (”aggressorstaten”). Den ukrainska ortodoxa kyrkan har ålagts att fullständigt bryta sina band eller möta en domstolsbeslutad upplösning av sin Kyivmetropol. Under slutet av 2025 och början av 2026 pågår alltså räder, församlingsöverföringar till den ukrainska ortodoxa kyrkan (över 1 300 sedan 2022), rättsprocesser samt varningar från FN-expertyper om farhågor rörande religionsfriheten i fråga om den ukrainska ortodoxa kyrkan.

Vatikanen har offentligt motsatt sig varje påtvingad upplösning av den ukrainska ortodoxa kyrkan. Ryssland och Putin framställer detta som ren och skär förföljelse av den kanoniska ortodoxin och har gjort skyddet av de ”rysk-ortodoxa kyrkorna” till ett uttryckligt krav i alla fredsförhandlingar. Rysk propaganda kopplar konsekvent samman den ukrainska ortodoxa kyrkan och den ukrainska statens angrepp mot den med ”nazism” och som en del av sin motivering om ”avnazifiering”.

Putin kommer förmäta att ”träda in i templet” och göra anspråk på full andlig herravälde över den ukrainska ortodoxin i ett försök att åter underordna hela den ukrainska kyrkostrukturen under Moskva, och kräva att bli erkänd som det ryska ortodoxa världssamfundets rättmätige andlige överhuvud.

Detta är den exakta parallellen till att Ptolemaios gick in i det allra heligaste, medan Ussia är Zelenskyj som söker tända rökelse. Ptolemaios uppror ägde rum i det allra heligaste och Ussias i det heliga. En sydlig kung, uppfylld av segern vid ”gränslinjen”, som gör slut på nazismens proxymakt och därefter överskrider gränsen in i den plats som tillhör enbart religionens sfär. Då

kommer en plötslig, försynens förödmjukelse, och Putin kommer att försvinna från scenen (såsom Ptolemaios IV dog år 204 f.Kr.). Efter maktvakuumet under en ”fas av svaga efterträdare” återvänder den nordlige kungen med större kraft och segrar i det moderna slaget vid Panion i vers 15.

Sjutton

Sjutton år förekommer tre gånger i den historia där slagen vid Rafia och Panium fogas samman, rad på rad. De sjutton åren från ediktet i Milano, då imperiets östra och västra troner förenades genom äktenskap, till dess att riket delades och skildes år 330. De sjutton år som både inleder och avslutar utgör vägmärken för två andra besläktade profetiska perioder. Med början hos Nero år 64 utmärks en förföljelseperiod som slutade i Konstantin den stores historia. Övergången från Neros förföljelseperiod till den kompromiss som representeras av Konstantin identifierar övergången från församlingen i Smyrna till församlingen i Pergamon. År 313 och ediktet i Milano identifierar slutet på församlingen i Smyrna, och slutet på den sjuttonåriga perioden är år 330, vilket var uppfyllelsen av den trehundra- och sextioåriga profetian i Daniel 11:24.

Han skall träda in i landet under fredliga förevändningar och till och med i provinsens bördigaste trakter; och han skall göra sådant som varken hans fäder eller hans fäders fäder har gjort; han skall fördela byte, rov och rikedomar bland dem; ja, mot fästningarna skall han smida sina planer, dock endast för en tid. Daniel 11:24.

De sjutton åren från år 313 och Milanoediktet börjar med uppfyllelsen av en profetia och slutar vid uppfyllelsen av en annan profetia. Den första profetiska uppfyllelsen, som markerar början, identifierar övergången från församlingen i Smyrna till församlingen i Pergamos, och den profetia som markerar slutet på dessa sjutton år identifierar Roms delning i östrom och västrom. De sjutton åren identifieras genom profetisk historia, inte genom någon särskild sjuttonårig förkunnelse. Alfän i den andra församlingens skiljande från den tredje församlingen stod i linje med rikets delning i öst och väst vid uppfyllelsen av tidsprofetian om 360 år. Dessa två profetior fastställer en period på sjutton år, och de måste fastställas som en legitim profetisk period på grundval av två eller tre vittnens utsaga, om sjutton är en giltig profetisk symbol.

Dessa vittnen existerar i en annan 250-årsperiod som började år 457 f.Kr. Vid detta datum började Daniels 2 300-årsprofetia i Daniel 8:14. År 457 f.Kr. är en profetisk utgångspunkt och ett etablerat profetiskt vägmärke. Om man sträcker sig 250 år in i framtiden kommer man till år 207 f.Kr., vilket är den historia som ligger mellan slagen vid Rafia och Panium. Slaget vid Rafia och Panium kan inte skiljas åt, ty båda utkämpas av Antiochos den store. Från slaget vid Rafia år 217 f.Kr. till slaget vid Panium år 200 f.Kr. är det sjutton år. 2 300-årsprofetian identifierar en hushållningsförändring i början, när det tredje dekretet återupprättade Judas nationella suveränitet, och sedan vid slutet skedde en hushållningsförändring när Kristus flyttade från det heliga till det allra heligaste. År 207 f.Kr. representerar hushållningsförändringen från egyptiskt herravälde över Judeen till den seleukidiska hushållningen av herravälde över det härliga landet. Hushållningen av seleukidisk kontroll över det härliga landet frambringade mackabéernas uppror år 167 f.Kr.

Neroperioden om 250 år slutar med Konstantin den STORES historia, och de 250 år som avslutas mellan de två slagen utgör Antiochos den STORES historia. I slaget vid Rafia besegrade Ptolemaios IV Antiochos den store, och Ptolemaios regerade i sjutton år. Båda 250-årsperioderna innehåller en tydligt avgränsad sjuttonårsperiod. Båda slutar i en härskares historia som är känd som den STORE. Båda 250-årsperioderna börjar vid ett fastställt profetiskt vägmärke, och de slutar båda vid ett fastställt profetiskt vägmärke.

Förenta staterna började den 4 juli 1776, och 250 år senare för dig till den 4 juli 2026, då Donald Trump, som är känd som den som söker göra Amerika ”stort”, kommer att fira dessa 250 år. År 2026 avslutas, liksom de 250 åren från 457 f.Kr., mitt i historien om de moderna slagen vid Rafia och Panium, kända som det ukrainska kriget och tredje världskriget. En sydlig kungs regeringstid, perioden för den första söndagslagen och perioden från slaget vid Rafia till Panium utgör tre perioder om sjutton år, som alla är förbundna med samma profetiska historia. Tre perioder om 250 år når alla sin fullbordan tillsammans i samma profetiska historier. De tre perioderna om 250 år fastställer tre linjer av profetisk sanning med historia knuten till Donald Trump, framställd antingen som Konstantin den store eller Antiochos den store.

De tre linjerna om 250 år ger tre olika, men kompletterande illustrationer av de sista dagarna. Neros linje identifierar den sjuttonåriga historien av kompromiss som på ett fullkomligt sätt uttrycker de profetiska kännetecknen för vilddjurets bilds framväxt.

”Herren har klart visat mig att vilddjurets bild kommer att upprättas innan nådatiden avslutas; ty den skall bli det stora provet för Guds folk, genom vilket deras eviga bestämmelse skall avgöras. Er standpunkt är en sådan röra av inkonsekvenser att endast få kommer att bli bedragna.

”I Uppenbarelseboken 13 framställs detta ämne tydligt; [Uppenbarelseboken 13:11–17, citerad].

”Detta är det prov som Guds folk måste genomgå innan de blir beseglade. Alla som bevisade sin trohet mot Gud genom att hålla hans lag och vägra att godta en falsk sabbat, kommer att ställa sig under Herren Guds Jehovas baner och skall få den levande Gudens insegel. De som överger sanningen av himmelskt ursprung och antar söndagssabbaten, skall ta emot vilddjurets märke.” Manuscript Releases, volym 15, 15.

Vilddjurets bild är föreningen mellan kyrka och stat, där kyrkan har kontrollen över relationen. Konstantins kompromiss, i hans försök att sammanföra hedendomen med kristendomen, är det klassiska exemplet på de yttersta dagarnas kompromiss.

”I de rörelser som nu är i gång i Förenta staterna för att vinna statens stöd åt kyrkans institutioner och bruk följer protestanterna i papisternas fotspår. Ja, mer än så: de öppnar dörren för påvedömet att i det protestantiska Amerika återvinna den överhöghet som det har förlorat i den gamla världen. Och det som ger denna rörelse ännu större betydelse är det faktum att det främsta syftet som åsyftas är att genomdriva söndagsfirandet—en sed som har sitt ursprung i Rom och som Rom gör anspråk på som tecknet på sin myndighet. Det är påvedömet andan—andan av anpassning till världsliga sedvänjor, vördnaden för mänskliga

traditioner över Guds bud—som genomsyrar de protestantiska kyrkorna och leder dem vidare till att utföra samma verk av söndagens upphöjelse som påvedömet har gjort före dem.

”Om läsaren vill förstå de medel som kommer att tas i bruk i den snart stundande striden, behöver han endast följa redogörelsen för de medel som Rom använde för samma ändamål i gångna tider. Om han vill veta hur papister och protestanter, förenade, kommer att behandla dem som förkastar deras dogmer, låt honom se den anda som Rom visade mot sabbaten och dess försvarare.

”Kungliga edikt, allmänna kyrkomöten och kyrkliga förordningar, upprätthållna av världslig makt, var de steg genom vilka den hedniska högtiden nådde sin hedersplats i den kristna världen. Den första offentliga åtgärd som påbjöd söndagsfirande var den lag som utfärdades av Konstantin. (A.D. 321) Detta edikt krävde att stadsborna skulle vila på ’solens vördnadsvärda dag’, men tillät landsbygdens folk att fortsätta sina jordbruksarbeten. Fastän det i praktiken var en hednisk stadga, verkställdes den av kejsaren efter hans nominella antagande av kristendomen.” The Great Controversy, 574.

Den kompromissprocess som ledde till, och åter kommer att leda till, söndagslagen representeras av den sjuttonåriga perioden från 313 till 330, där den första söndagslagen år 321 utgör historiens mittpunkt. I början fanns ett äktenskap mellan öst och väst, och vid slutet fanns skilsmässan mellan öst och väst. Den första söndagslagen är mittvägmärket som representerar uppror, alldeles såsom den trettonde bokstaven i det hebreiska alfabetet, när den föregås av den första bokstaven och följs av den tjugoandra och sista bokstaven i alfabetet, bildar det hebreiska ordet för sanning. Äktenskapet i början och skilsmässan i slutet identifierar alfa-bokstaven i överensstämmelse med omega-bokstaven. Den period om 250 år som började med Nero bär Kristi signatur, och den talar om ett ämne av närvarande sanning i de yttersta dagarna.

Den 250-årsperiod som börjar år 457 f.Kr. betonar den statskonst som representeras av Antiochos den store, sådan han framträder inom den sjuttonåriga perioden från Rafia till Panion. Vi förstår detta som statskonst, ty år 457 f.Kr. började också en profetia om 2 300 år. De 2 300 åren är den inre profetiska linjen som talar om Guds återlösningsverk, vilket överensstämmer med en symbol för kyrklig maktutövning. Till skillnad från den 250-årsperiod som började med Nero, behandlar den period som börjar år 457 f.Kr. den politiska rollen hos den siste amerikanske presidenten, som söker göra Amerika och därefter världen stor, medan han främjar det felaktiga katolska begreppet om en gyllene tidsålder av tusen års fred.

De 250 åren för Förenta staterna, som är jordens vilddjur i Uppenbarelseboken tretton, utmärker avslutningen av det sjätte riket i Bibelns profetia, vilket slutar där det började, mitt i krig. Historiens segrare bestämmer den historieskrivning som bevaras. De globalistiska, drakstyrda demokraterna betraktar den nuvarande anarkin som en revolution, och de republikaner som endast talar och inte handlar betraktar denna nuvarande historia som ett inbördeskrig. Demokraterna är representanter för draken i Bibelns profetia, och republikanerna framställs som avfälliga protestanter, eller, med Johannes ord i Uppenbarelseboken sexton, är de den falske profeten. Förenta staterna började i ett revolutionskrig och det slutar med ett revolutionskrig. Det republikanska partiet började i ett inbördeskrig och de slutar i ett inbördeskrig. Republikanerna ser

det inbördeskrig som demokraterna kallar en revolution.

Trump, såsom den siste republikanske presidenten, besitter de profetiska kännetecknen hos den förste republikanske presidenten, vilken trädde fram i inbördeskrigets yttre historia. Lincolns yttre inbördeskrig var också den inre historien i Jesajas profetia i kapitel sju, vers åtta, som nådde sitt slut år 1863, just det år då emancipationsproklamationen utfärdades. Åtskillnaden mellan de två partierna är en främsta och grundläggande profetisk princip. Den började med Kain och Abel, vilka på Kristi tid representerades av sadducéerna och fariséerna, två slag av Kain som skulle mörda en Abel.

Fariseerna och sadducéerna representerar dem som samtyckte till att korsfästa sin Messias, av olika skäl, men samtycke likväl. Fariseerna bekände sig till att upprätthålla lagen, men gjorde det inte, såsom republikanerna. Fariseerna bekände sig till att upprätthålla den ursprungliga gudomliga lagen, men tolkade lagen genom sin egen fördomsfulla logik. Den ursprungliga lagen för fariseerna är för republikanerna Konstitutionen, just den Konstitution som de påstår sig stödja, men inte gör. Sadducéerna förkastade Guds kraft, och fastän de var en mindre sekt än fariseerna, behärskade sadducéerna Judéens religiösa och politiska landskap på Kristi tid. Demokraterna är en mindre sekt än republikanerna, så liten att de måste fuska för att förbli vid makten, men vid makten förblir de, ty deras motståndare, som bekänner sig till att upprätthålla lika rättvisa för alla, gör ingenting för att genomdriva de principer i lagen som de bekänner sig till att upprätthålla.

Intet är nytt under solen, och de två politiska partierna i Förenta staterna är lika mycket en del av det profetiska landskapet som fariséerna och sadducéerna var. Det finns naturligtvis många andra paralleller längs denna profetiska linje, men det är först när man ser det profetiska förhållandet mellan de två oheliga makterna, vilka, fastän de är motståndare, förenas mot heligheten, som man därefter ser Ptolemaios och Ussia i rätt ljus. Båda de sydliga kungarna försökte offra i samma tempel, men Ptolemaios, från Egypten, representerar en drakmakt — demokraterna. Ussia, såsom kung i Judeen, är ledaren för det härliga landet, vilket är avfälligt protestantism, eller den falske profeten — republikanerna.

Förhållandet mellan draken och den falske profeten framställs klassiskt på berget Karmel. På berget representerade Ahab draken, och Isebels Baals- och Astartesprofeter representerade de falska profeter som stod emot Elia. Vilddjuret, som är Isebel, fanns alltså bakom kulisserna i Samarien. Draken förenad med den falske profeten representerades också genom det hedniska Rom och judarnas förening vid korset, liksom genom demokraternas och republikanernas förening vid söndagslagen. Beståndsdelarna i en förenad makt representeras av demokraterna och republikanerna inom jordvilddjurets republikanska horn. Dessa två oheliga politiska makter representeras av Kain, och även Abels släktlinje har en tvåfaldig uppdelning.

Abels släktlinje, vilken i förhållande till Kains yttre linje är den inre linjen, och som representeras av två klasser av jungfrur. Utvecklingen av det protestantiska hornet på jordodjuret, vilket är Förenta staterna, representeras av en serie religiösa reningar som börjar med församlingen i Sardes år 1798, då Förenta staterna blev det sjätte riket i Bibelns profetia. Sardes var en församling som hade ett namn om sig att den levde, men den var död. År 1798 var de protestantiska sekter som

hade brutit sig loss från den påvliga kyrkan redan på väg tillbaka till Rom. I Antiokia kallades de kristna först för kristna.

”Det var i Antiokia som lärjungarna först kallades kristna. Namnet gavs dem därför att Kristus var huvudtemat i deras predikan, deras undervisning och deras samtal. Oavbrutet återberättade de de händelser som hade ägt rum under dagarna av Hans jordiska tjänst, då Hans lärjungar hade blivit välsignade med Hans personliga närvaro. Outtröttligt uppehöll de sig vid Hans undervisning och Hans under av helande. Med darrande läppar och tårfyllda ögon talade de om Hans ångest i Getsemane, Hans förräderi, rannsaking och avrättning, den tålmodiga mildhet och ödmjukhet med vilka Han hade uthärdat den smälek och tortyr som Hans fiender hade utsatt Honom för, och det gudomliga medlidande med vilket Han hade bett för dem som förföljde Honom. Hans uppståndelse och himmelfärd, och Hans verk i himlen som Medlare för den fallna människan, var ämnen som de med glädje dröjde vid. Hedningarna hade sannerligen fog för att kalla dem kristna, eftersom de predikade Kristus och riktade sina böner till Gud genom Honom.

”Det var Gud som gav dem namnet kristna. Detta är ett kungligt namn, givet åt alla som förenar sig med Kristus. Det var om detta namn som Jakob senare skrev: ’Förtrycker inte de rika er och drar er inför domstolarna? Hädar inte de det ärofulla namn som har nämnts över er?’ Jak. 2:6, 7. Och Petrus förklarade: ’Men om någon får lida såsom kristen, skall han inte skämmas, utan prisa Gud för detta namns skull.’ ’Om ni blir smädade för Kristi namns skull, saliga är ni, ty härlighetens Ande och Guds Ande vilar över er.’ 1 Petr. 4:16, 14.”
Apostlagärningarna, 157.

Församlingen i Efesus fick namnet kristen, vilket ledde till den förföljda församlingen i Smyrna; denna följdes av kompromissens församling i Pergamos historia. När påvedömet besteg tronen, utmärkte en åtskillnad Guds sanna församling såsom församlingen i öknen. Den romerska kyrkan var Thyatira. Vid slutet av öknens ett tusen två hundra sextio år uppstod protestantismens kyrka, och från den tidpunkten och framåt framställs det protestantiska hornet genom en gudomlig serie av prövningar och reningar.

Protestantismen började när Martin Luther år 1517 spikade upp sina 95 teser på dörren, och ”23” år senare, år 1540, grundades jesuitorden. År 2013 spikades den 95:e och sista presentationen av Habackuks tavlor upp på dörren, och den 13 mars 2013 installerades den förste jesuitpåven. Martin Luther exkommunicerades i just den historien av påven Leo. Dra era egna slutsatser...

År 1798 gjorde församlingen i Sardes anspråk på att bära namnet ”protestantisk”, men genom att återvända till Rom underlät de redan att upprätthålla sitt namn. När milleritisk adventism år 1844 tog upp protestantismens fackla, utgjorde de en tillrättavisning av Jerobeam, Israels förste kung, ett folk som var blodsfränder till stammen i Juda, där Gud hade placerat sitt tempel. Jerobeam upprättade en förfalskning, grundad på den religion som representerade hans nations tidigare trældom. Han upprepade Arons grundläggande uppror genom att resa upp en bild av ett vilddjur, med all den profetiska innebörd som är förknippad med berättelsen. Men vid sin invigningstjänst tillrättavisade milleritisk adventism hans ovilja att fortsätta att rikta den sanna tillbedjan till den helgedom där Gud bor. Jerobeam ville att tillbedjans fokus skulle vara i Betel och Dan, vilket

representerar dem från Sardes år 1844 som vägrade att följa Kristus in i det allra heligaste.

Milleritisk adventism valde att återvända till Roms religion och antog just de läromässiga argumenten från dem som nyss hade blivit avslöjade som falska profeter genom sitt förkastande av Millers budskap, såsom sina teologiska mästare för att rättfärdiga sitt avvisande av det profetiska budskapet om de sju tiderna. Milleritisk adventism valde, liksom den olydige profeten, sin egen väg i stället för att följa Guds ledning. Den väg som de oförståndiga väljer i alla de prövningar och reningar av de visa och oförståndiga jungfrurna som i den profetiska historien följer från den protestantiska reformationen och framåt, är den väg som återvänder till dyrkan av det land som du blev befriad ifrån, och som man säger: ”alla vägar bär till Rom.” Alla vägar utom Jeremias gamla stigar.

Den protestantiska reformationen hade förebildats av Moses återkomst till Egypten för att leda Guds folk in i det utlovade landet. När de väl hade kommit ut ur fångenskapens land hade Gud för avsikt att ge sitt utvalda folk sin lag. I Moses och den protestantiska reformationens linje blev uppror uppenbart omedelbart efter befrielsen. Gud prövade Sardes, ett folk som sade sig ha ett levande namn men var dött vid tiden för William Millers budskap. Två reningar ägde rum år 1844: den första var reningen av Sardes församling, som hade gjort anspråk på att vara protestanter men visade sig vara döda; och därefter blev milleriterna renade samma år, som en uppfyllelse av liknelsen om de tio jungfrurna.

Demokraterna och republikanerna representerar två politiska klasser som tillsammans utgör det republikanska hornet på jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton. De visa och de oförståndiga jungfrurna är två religiösa klasser som tillsammans utgör det protestantiska hornet på jorddjuret. De visa jungfrurna äger det första namn som gavs i Antiokia. De visa jungfrurna är kristna, men de är också filadelfier som har löftet om att få ett namn.

Den som segrar skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer gå ut därifrån; och jag skall skriva på honom min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ner från himlen, från min Gud; och jag skall skriva på honom mitt nya namn. Uppenbarelseboken 3:12.

Första gången Gud gav sitt folk namnet kristna var i Antiokia, och den historia där den laodiceiska rörelsen av de etthundrafyrtiofyra tusen övergår till den filadelfiska rörelsen av de etthundrafyrtiofyra tusen är också historien om Antiochos den store, efter vilken staden Antiokia är uppkallad och som framställs vid slutet av en 250-årsperiod mellan slagen vid Rafia och Panion.

Vi kommer att fortsätta med dessa ting i nästa artikel.